

Poslušajmo Jakobino!

Huda zima danes je v prirodi:
 Sneg poleta na brezcvetno zêmljo,
 Burja vleče ob prijaznej hiši
 In na okna, glej, prosojna riše
 Cvet prekrasen — toda cvet ledén . . .
 In sloní pri oknu mati siva,
 Zrè v pobeljeno prirodo mirno,
 Včasih tudi na dekletee mlado,
 Ki ob njej vrtí se neprestano,
 Zrè na vnuko svojo — Jakobino.
 Kaj li? . . . Plaka zopet mati stara?
 Res! — Solzé jej kapljejo po lici:
 Kadar Jakobino zrè cvetočo,
 Ob očesi nje vrše spomini,
 Ki ostali so od nje mladosti;
 Kadar pa pogled jej v zimo pade,
 Zopet vstajajo ob njej spomini,
 Ki jej pričajo, da vgasne človek,
 Kadar sneg pobeli trudno glavo . . .
 Zgane se od okna babica,
 Jakobino z vso strastjó poljubi
 Ter proseče jej takó zakliče:
 „Jakobina, ako ljubiš staro
 Babico, ki tebe vroče ljubi,
 Pesenco zapoj mi, da vztrepeče
 Vroče srce mêní v prsih mrzlih —
 Vidiš, tudi jaz sem nekđaj pela . . .“
 Jakobina drobna, dete zlato,
 Ki jej níkdar ne poide pesen,
 Stopi se na sredo sobe gorke
 In takó zapóje mamki starej:

„Zima je od zunaj, huda zima —
 Blagor mu, kdor gôrko sobo íma,
 Da pri peči greje se lepó
 In zapóje pesen si lahkó.“

Jakobina, tvoja vnuka mlada,
 Pesni drobne svoje póje rada,

Ker ledene zime hudi mráz
 Solz jej ne privablja na obráz.

Tú pri peči gorkej! . . . Kje na sveti
 More se prijétneje živeti?

Srečnejših ljudij, jaz menim, ní,
 Kakor, bábica, své jaz in tí.

Vender, glej, zeló so redki časi,
 Da bi rádostni tí bili glasi —
 Na obrazi vidim redko sméh,
 Večkrat sólze v tvojih zrem očéh.

Kadar zlati osivé mi kodri,
 In obrazek mi ovne bodri,
 Rádost mi ne mine, dobro vem,
 Večje se še nádejati smem . . .“

Sluša bábica to pesen lépo,
 Zopet zgane se in Jakobino,
 Njo, ki roží je jednaka pestri,
 Z vso ljubeznijo na srce stisne
 In s poljubi zamaší jej usta.
 Pótlej pa na stol pri peči sede
 Ter s slabotnim glasom svojim resno
 Jakobini tó v odgovor reče:
 „Dete moje, ko ti pride stárost
 In ko zrla bodeš kakor jaz
 V prešle dni mladosti svoje srečne,
 Tákrat klicala boš solznih lic:
 Ti mladósti, življenja svétla dóba
 Ki si dala mí, kar človek more
 Vživati rádósti in veselja,
 Ti zajedno sí nam kratka dóba
 Sanj blestečih, dóba lepíh nádej —
 Starka kličem: Zdrav na té spomin! . . .
 Vender ako hočeš, da objemal
 Tožno bo vesel spomin tí dušo,
 Ne zapravi časa zlatega,
 Ne zapravi, moja Jakobina!“

Modést.

